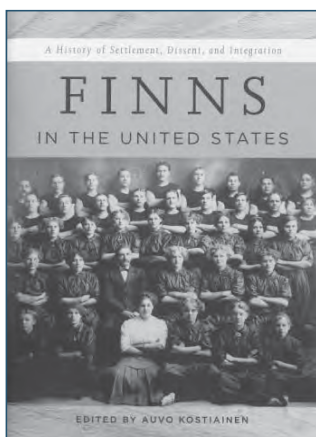

Kirja-arvosteluja

Finns in the United States: A History of Settlement, Dissent, and Integration. Edited by Auvo Kostiainen. Michigan State University Press. East Lansing, Michigan 2014. 342 s. ISBN 978-1-61186-106-8.

Amerikansuomalaisuuden tutkimus ei ole ohi

Pohjois-Amerikkaan pääosin 1900-luvun alussa asettunutta suomalaissiirtolaisuutta on tutkittu nykymuodossa 1970-luvulta saakka Suomessa ja USA:ssa. Valitettavasti kokoavaa teosta ei aiheesta tähän mennessä ole ollut saatavilla. Materiaalit ovat olleet sekaisin kymmenissä alan julkaisuissa; yksi siellä, toinen täällä, loput jossain muualla. Nyt tähänastinen tutkimustieto on tiiviinä pakettina yksissä kansissa. Kiitokset merkkiteosta kuuluu professori Auvo Kostiaisen johtamalle kunniahimoiselle projektille, joka sai alkunsa jo 5–10 vuotta ennen kirjan varsinaista julkaisuhetkeä (huhtikuu 2014). Pitkä valmistelutyö myös kannatti, sillä uutuuskirja tarjoaa painokkaan katsauksen amerikansuomalaisuuden historiaan paitsi vuosien 1880–1924 suuren muuttoaallon osalta, myös uudesta 2000-luvulla tapahtuneesta Pohjois-Amerikan siirtolaisuudesta.

Teos on käytännössä myös alan tutkijaklassikoiden elämäntyön juhlistamista hetkeä ennen viimeistenkin mohikaanien siirtymistä ansaituille eläkevuosille tai taivaallisiin tutkijankammioihin. Yhdysvaltoihin ja Kanadaan suuntautuneen ”kauko-siirtolaisuuden” tutkimustoiminta kasvoi omaksi tutkimusalakseen Suomessa Turun yliopiston yleisen historian oppiaineessa nelisenkymmentä vuotta sitten, samaan kehityskaareen kuuluu myös Siirtolaisuusinstituutin perustaminen Turkuun vuonna 1974. Samoihin aikoihin myös USA:n alalle sittemmin kanonisoituneet kolmikymppiset tutkijanimet aloittivat uraansa aiheen parissa.

Pitkä kokemus ja toimiva valtameren ylittävä yhteistyö FinnForumien ja vastaavien yhteistoimintainstituutioiden välityksellä näkyy ja kuuluu artikkelien äänenpainoissa. Suurimmat tunteenpalot ja linjanvedolliset hudit jäävät pääosin nuorempien tutkijoiden kontolle. Jälki on selkeää ja vertaispalauteissa moneen kertaan koeteltua. Auvo Kostiaisen katsaus alan tutkimushistorian kehitykseen on todennäköisesti tasokkain alan julkaisuissa koskaan nähty asiaa käsittelevä teksti, venyen jopa sadan vuoden aikajanelle. Jon Saari polemisoi osuvasti nykymuotoisen amerikansuomalaisuuden ja sen tutkimuksen törmäyskurssia omassa artikkelissaan. ”Klooneja” ei ole olemassa, ja amerikansuomalaisuus on kaikkine erikoisuuksineenkin aina oma kulttuurinen tai historiallinen tarinansa, ei ”kömpelö” tai ”vääristynyt” muoto alkuperäisestä suomalaisuudesta, kuten aika ajoin näkee tulkitavan. Reino Kero ja Keijo Virtanen työstävät klassisen muuttoaallon taustasyitä ja varhaisen siirtolaisidentiteetin muodostumista pitkälti vanhoihin klassikotutkimuksiinsa pohjaten. Linjanvetoihin ja päätelmiin ei päivitettyinä versioinakaan juuri ole lisättävää.

Historiaoppineiden lisäksi myös muut tieteenalat ovat klassikoineen asianmukaisesti esillä. Ansoitunut ja tuottoisa sosiologi Peter Kivisto on teoreettisesti kenties edistynein alan tutkijoista etenkin analysoidessaan monikulttuurisuuden käsitettä. Tässä kirjassa Kivisto on vahvoilla amerikansuomalaisiin liitettyä transnationalismia analysoidessaan. Maisematutkija, emeritusprofessori Arnold Alasen katsaukset amerikansuomalaisten ”pesimäpaikkoihin” ovat aina suositeltavia, niin tälläkin kertaa. Alanen on USA:n tutkijatradiitiolle tyypillisesti toisen sukupolven amerikansuomalainen, joka kasvoi ja varttui suomalaisfarmilla USA:ssa. Hänen kädenjälkensä on aina akateemista jargonia elämänmakuisempaa taustasta johtuen. Kivisto puolestaan edustaa kolmannen sukupolven etnisesti sekoitettua amerikansuomalaisuutta, brittiläisen ja suomalaisen kulttuuriperimän muodossa. Etenkin Kivistoa etninen tausta auttaa sekä positiivisen ulko- että sisänäköalan muodostamisessa.

Jos kokeneen kaartin tekemisistä hakee huomautettavaa, löytyy se pienistä mutta yllättävistä

puutteista artikkeleissa. Amerikansuomalaisuuden tutkimushistorian esittelyyn olisi vielä voinut lisätä USA:n folkloristisen tutkimussuuntauksen. Amerikalaisen folkloristiikan isähahmo Richard Dorson haastatteli amerikansuomalaisia tarinankertojia myöhäisellä 1940-luvulla Pohjois-Michiganissa klassikkoteokseensa *Bloodstoppers and Bearwalkers*. Dorsonin tulkkina projektissa oli amerikansuomalainen assistentti Aili Kolehmainen Johnson. Etnomusikologian yhdysvaltalainen klassikko Alan Lomax nauhoitti amerikansuomalaisia musikantteja jo vuosikymmentä aiemmin samalla alueella. Näistä maineteoista olisi nähnyt mielellään maininnat tässä teoksessa.

Nykyinen Wisconsinin yliopiston folkloristiikan ja Skandinavian tutkimuksen professori James P. Leary on 1980-luvulta alkaen julkaissut useita artikkeleita ja kommentteja toisen sukupolven amerikansuomalaisten musiikintekijöiden toiminnasta, liittäen tutkimansa ilmiöt mielenkiintoisesti osaksi paitsi USA:n pohjoiselle keskilännelle ominaista monikulttuurista kulttuuriperintöä myös tarkastellen ilmiöiden rikasta hybridiluonnetta. Yvonne Lockwood on ansioitunut amerikansuomalaisen kansanperinteen kuvauksissa useissa teoksissa. Hän käsittelee aihepiirejä etnisistä ruokakulttuureista aina Michiganissa arvokkaana paikallisperinteenä palkittuihin amerikansuomalaisiin räsymattoihin. Hyvä kysymys Jon Saaren hengessä onkin, onko tähänastinen tutkimus Suomessa keskittynyt arvioimaan historian kulkua kenties liikaa-kin suomalaisesta näkökulmasta, suomalaisuuteen ("Finnishness") tukeutuen, kenties transkulturaationäkökulmaa ja luonnollista hybridisaatiota ("Finnish-American") jopa tarpeettomasti väheksyen.

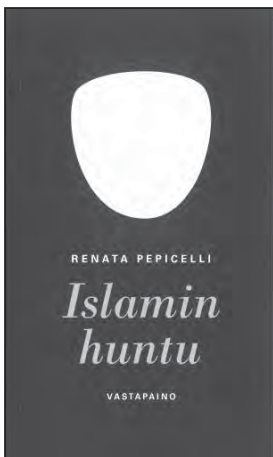
Folkloristisen lähdemateriaalin puuttuminen saattaa haitata esimerkiksi kuvauksia varhaisen amerikansuomalaisen musiikkiperinteen luonteesta. Maahanmuuttajasukupolvea edustaneen Hiski Salomaan merkitys saattaa teoksessa jälleen keran hieman ylikorostua siinä missä esimerkiksi suomalaista ja amerikkalaista musiikkia sekoittaneiden (vrt. transkulturaatio, hybridisaatio) toisen amerikansuomalaisen sukupolven Jingo Viitalan ja Art Moilasen nimiä ei kirjassa mainita lainkaan tai tehdä huomioita esimerkiksi Rudi Kempan musiikkiohjelmien ilmeisen suuresta merkityksestä myöhemmän amerikansuomalaisen identiteetin rakentumi-

selle. Kemppa oli suosittu radiotähti "Vimpelissä", Hancockin WMPL-radioasemalla Pohjois-Michiganissa. Hänen musiikillinen jäämistönsä on tallessa Hancockin Finnish-American Heritage Centerin arkistossa ja odottaa digitalisointia.

Radio ylipäättänsä on tärkeä osa amerikansuomalaista tarinaa. Radioaaltojen kautta amerikansuomalaiset löysivät jazzin ohella myös kantrimusiikin jo varhaisessa vaiheessa oman siirtolaismusiikkinsa rinnalle. Omien tutkimuslähteitteni mukaan amerikansuomalaiset yhtyeet soittivat jo 1930-luvulla bluegrassin ja suomalaisten tyylien yhdistelmiä Pohjois-Michiganissa, mikä haastaa vakiintunutta käsitystä poliittisista kupletisteista, vaskiorkestereista, kuorolaulajista ja kansallispukuisista kanteleensoittajista varsin mielenkiintoisella tavalla. Etenkin myöhempää integraatiotutkimusta ajatellen tämä on kiinnostava seikka. Samaten kattava yleiskatsaus amerikansuomalaisesta musiikkiperinteestä on edelleen tekemättä, toki Juha Niemelän pyrintöjä kuitenkin unohtamatta. Amerikansuomalaisuuden tutkimus on kaikkea muuta kuin loppunkäsitelty aihe akateemisella tasolla.

Alan tuoreista tutkijoista Johanna Leinosen tutkimuksellinen anti on tervetullut lisä kokoneen ja pääosin miespuolisen kaartin äänenpainoihin. Leinonen käsittelee tuoreesti ja valaisevin esimerkein paitsi amerikansuomalaisten identiteettien törmäyskursseja nykyhetkessä (aihepiiriä sivuaa omassa artikkelissaan myös Mika Roinila) myös 1900-luvun alkuvuosikymmenten amerikansuomalaista rotukysymystä ("whiteness") yhteisartikkelissa Peter Kiviston kanssa. Toinen nimivahva tulokas, lähinnä työväenhistorian saralla kunnostautunut Gary Kaunonen saattaa olla ulkona varsinaiselta mukavuusalueeltaan amerikansuomalaista uskonnollista elämää käsitellessään. Kertojan omat ideologiset painotukset ovat kenties sekoittamassa tutkimuksellista pakkaa suuntaan jos toiseenkin. Niin tai näin, kirjan toimittaneelta Auvo Kostiaiselta kirjoittajavalinta oli harkittu rikos ja tulevaisuus näyttää, minkälaisia reagoiteja tämä mielenkiintoinen koikeilu saa aikaiseksi.

Jari Nikkola

Pepicelli, Renata: Islamin huntu. Vastapaino, Tampere 2014. 256 s. ISBN 978-951-768-432-3.

Harva vaatekappale on onnistunut herättämään yhtä paljon julkista keskustelua ja kuumia tunteita kuin islamilainen huntu eri muodoissaan. Sensaati-onnälkäisten lööppien ja populististen blogikirjoitusten rinnalle kaivataan kuitenkin entistä enemmän kiihkotonta akateemista analyysia. Mistä musliminaisen huivissa oikein on kysymys?

Tätä kysymystä pohditaan Renata Pepicellin teoksessa *Islamin huntu* (Vastapaino 2014). Kuten teoksen alkukielinen otsikko (*Il velo nell'Islam – Storia, politica, estetica*) kertoo, kyseessä on monipuolinen katsaus hunnun eri ulottuvuuksiin: historiallisiin, poliittisiin ja esteettisiin.

Kirja alkaa johdannolla, jossa kirjoittaja perustelee teoksensa merkityksen esittelemällä tämän päivän huntukeskustelun pääulottuvuuksia. Johdanto sisältää myös yleiskatsauksen aihepiiriin liittyvään terminologiaan sekä erilaisiin huntutyyppeihin. Tämä hyödyttäneer erityisesti lukijaa, jolle aihepiiri on ennestään vieraampi.

Johdannon päättää muistutus, jonka tekee erityisen tärkeäksi se, että hunnuttautunut musliminainen on (ainakin lehtikuvissa) muodostunut suorastaan islamin symboliksi: huolimatta hunnun lisääntyneestä suosiosta, kaikki musliminaiset eivät suinkaan käytä huntua. Hunnuttomuudesta huolimatta he saattavat kuitenkin suhtautua uskontoonsa yhtä vakavasti kuin hunnuttautuneet uskonsisarensa. Hunnuttomat kasvot voivat edustaa islamia siinä missä hunnuttautuneetkin!

Johdannon jälkeen kirja etenee pääosin kronologisesti. Hunnun historian käsittely aloitetaan luomalla katsaus hunnun esiintymiin Koraanissa ja perimätiedossa. Keskeisenä teemana on ajatus hunnusta, *hijabista*, verhona, joka erottaa yksityistä ja

julkista tai jopa pyhää ja profaania – peittäväthän sekä Koraanin että Raamatun profeetat kasvonsa ennen kuin vastaanottavat ilmestyksen.

Islamin alkuaajoista Renata Pepicelli hyppää suoraan siirtomaa-aikaan ja kolonialistisiin käsityksiin hunnusta. Tässä yhteydessä tekijä ankkuroi tarkastelunsa ennen kaikkea Edward Saidin teorioihin ja esittelee Saidin hengessä muun muassa hunnun representaatioita aikakauden taiteessa ja matkakertomuksissa. Pepicellin mukaan kolonialistista suhtautumista huntuun leimaa ambivalenssi: huntu on yhtäältä merkki primitiivisen kulttuurin harjoittamasta alistuksesta, toisaalta se paradoksaalisesti vastustaa kolonialistin katsetta ja siten vapauttaa naisen tämän vallasta. Täten huntu rinnastuu haaremiin – toiseen merkkiin, joka eurooppalaisten valanpitäjien mielissä edusti sekä primitiivisyyttä että kiellettyjä fantasioita.

1900-luvulle siirryttäessä kirjan keskiöön nousee kysymys hunnun paitsiosta ja uudesta noususta. Pepicelli nimittää 1900-lukua jopa ”hunnun riisumisen vuosisadaksi”, koska aikakautta leimasi hunnun käytön huomattava väheneminen monissa muslimienemmistöisissä maissa. Viimeistään 1990-luvulle tultaessa kehitys kuitenkin kääntyi, ja huntu alkoi uudelleen yleistyä musliminaisten keskuudessa. Tätä kehitystä Pepicelli pyrkii ymmärtämään ennen kaikkea aikakauden poliittisten murrosten valossa.

Kirjoittaja näkee sekä hunnusta luopumisen että siihen pukeutumisen poliittisina tekoina: 1900-luvun alkupuoliskon modernisteille hunnuttomuus edusti uudenaikaisuutta. Saman aikakauden islamistiset liikkeet puolestaan näkivät hunnun kolonialismin vastaisen taistelun tunnusmerkinä; siirtomaavaltiaat halusivat riisua hunnut naisilta, jolloin hunnun käyttämisestä muodostui luonnollinen keino ilmaista vastarintaa.

Kolonialistit eivät kuitenkaan olleet ainoita valanpitäjiä, jotka pyrkivät hankkiutumaan eroon hunnuista, vaan hunnunvastaisuus oli valtiollisena politiikkana myös eräissä muslimimaissa, jotka eivät olleet siirtomaita. Tunnetuimpia esimerkkejä ovat tietenkin Turkki ja Iran, joita Pepicelli käsittelee perusteellisesti.

Tässä yhteydessä Renata Pepicelli rinnastaa šaahi Reza Pahlavin ja ajatollah Ruhollah Khomeinin huntupolitiikat: vaikka edellinen heistä kielsi huntujen

käytön ja jälkimmäinen velvoitti naiset siihen, molemmat pyrkivät säätelemään naisten kehoja ylhäältä päin tulevilla käskyillä, naisten omaa mielipidettä kuulematta. Yhtymäkohdat tämän päivän Ranskan ja Belgian huivikieltoihin ovat ilmeisiä: myös niissä naisten kehoja säädellään heidän puolestaan.

Hunnun poliittinen merkitys ei olekaan 2000-luvun myötä kadonnut. Huntu ei kuitenkaan ole enää vain islamismin tunnus, vaan sen käyttö on levinnyt uudelleen myös muiden kuin poliittisen islamin kannattajien keskuudessa. Uuden tulemisensa myötä huntu on menettänyt rooliaan tietyn poliittisen vaakuksen tunnusmerkkinä, ja on tullut mahdolliseksi käyttää huntua (jos ei täysin niin ainakin lähes) pelkkänä henkilökohtaisen hurskauden symbolina.

Hunnun käyttäjien ja hunnusta luopuneiden leirit eivät enää nykyään jakaudu poliittisen ideologian tai uskontulkinnan mukaan, vaan jakolinjat ovat muuttuneet monella tapaa monimutkaisemmiksi. Modernistinen uskontulkinta ei välttämättä merkitse hunnun riisumista, vaan jopa niin sanottujen muslimifeministien joukossa on useita hunnuttuneita naisia. Vastaavasti eri maiden islamistipuolueilla on ollut vaaliehdokkaina naisia, jotka eivät käytä huntua. Samaan aikaan hunnun käyttö on alkanut yleistyä sekulaarisuuspolitiikastaan tunnetun Turkin poliittisen eliitin keskuudessa.

Hunnun kasvavaa suosiota ilmentää myös sen tulo muotikatalogien sivuille ja merkkiliikkeiden mallistoihin. Tätä kehitystä Renata Pepicelli esittelee kirjansa viimeisessä osiossa, joka on tuoreen näkökulmansa ansiosta teoksen ehkä kiinnostavinta ainesta: huntua on sekä akateemisissa että populaareissa puheenvuoroissa totuttu tarkastelemaan ennen kaikkea poliittisena tai uskonnollisena ilmiönä. Teoksensa päätösluvussa Pepicelli kuitenkin muistuttaa, että vaatekappaleena huntuun liittyy väistämättä myös esteettisiä merkityksiä. Nykypäivän maailmassa huntu on paitsi uskonnollinen tunnus, myös kulutusobjekti ja muotivaate. Muiden vaatekappaleiden tavoin se tarjoaa mahdollisuuksia itseilmaisuuksiin ja oman identiteetin rakentamiseen. Ilmiöön liittyvä ironia ei jää Pepicelliltä huomaamatta: vaikka hunnun käyttöä perustellaan usein vaatimattomuudella, mahdollistaa uusi huntumuoti erottautumisen ja suoranaisten itsekorostuksen.

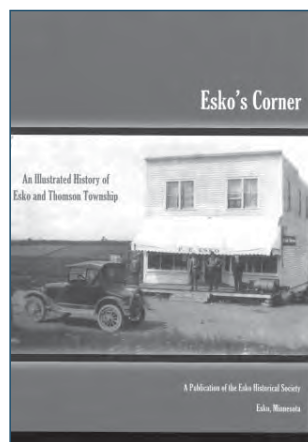
Kokonaisuutena *Islamin huntu* on kompakti, mutta monipuolinen johdatus runsasta polemiikkaa

herättäneeseen aiheeseen. Kirja soveltuu erityisesti henkilölle, jolle aihepiiri on ennestään vieraampi. Lena Talvion suomennos on selkeä ja helppolukuisen eikä edellytä erityisterminologian tuntemusta. Teos soveltuu siten hyvin myös ei-akateemiselle lukijalle. Aihepiiriin jo valmiiksi perehtyneelle kirjan anti on ehkä vähäisempi, mutta uskon tällaistenkin henkilöiden löytävän uusia näkökulmia erityisesti hunnun estetiikkaa käsitteleviltä sivuilta.

Helppolukuisuuden ja selkeyden lisäksi kirjan tyyli ansaitsee kiitosta myös tasapuolisuudesta. Kirjoittaja tasapainottelee taitavasti akateemisen neutraalisuuden ja kriittisen kantaaottavuuden välimaastossa. Hän pyrkii ymmärtämään huntua käyttävien naisten omaa näkökulmaa, mutta tuo esiin myös huntua kohtaan esitetyn kritiikin eikä missään vaiheessa sorru avoimeen apologiaan.

Palatakseni alussa esittämäni kysymykseen: mistä musliminaisen huivissa oikein on kysymys? Renata Pepicellin kirja ei tarjoa yhtä suoraa vastausta kysymykseen, vaan muistuttaa helppojen vastausten petollisuudesta. Hunnun merkitykset eivät yhtäältä ole pysyneet samoina ajasta ja paikasta toiseen, vaan historiansa aikana huntu on edustanut niin yksityisen ja julkisen rajaa, siirtomaavallan vastaista kamppailua kuin henkilökohtaista hurskautakin. Toisaalta hunnulla ei vielä tänäänkään ole yhtä yleisesti jaettua merkitystä, vaan kyseessä on niin uskonnollinen symboli, poliittinen julistus kuin kulutusobjektikin.

Teemu Pauha

Davis Helberg (toim.): *Esko's Corner. An Illustrated History of Esko & Thomson Township.* Esko, MN, 2013. 387 s. ISBN 978-1-887317-61-0.

Amerikansuomalaiset historiatekstit vaihtelevat tasoltaan melkoisesti. Akateemisen ammattitutkimuksen ohella säännöllisesti ilmestyy myös erilai-

sia amatööritekstejä, joihin törmää eritoten internetissä. Harrastelijavoimin toteutettu anti on usein turhan helposti unohdettavissa olevaa tajunnanvirtaa. Faktapohjaisiksi tutkimuslähteiksi näistä teksteistä ei useinkaan ole. Toisaalta juuri sellaisenaan, subjektiivisina käsityksinä amerikkalaisuudesta ja suomalaisuudesta, ne saattaisivat joiltakin osin soveltua myöhempien amerikansuomalaisten sukupolvien tutkimuksen referenssimateriaaliksi näine vahvoine erityispiirteineen.

Minnesotan koillisosien suomalaisalueille sijoituvan “Eskonkulman” ja Thomsonin historiaprojekti yhdistää komeasti tutkimuksen ääri laidat. Suurin osa kirjoittajista on muita kuin historian tai kulttuurintutkimuksen ammattilaisia. Kiitos mittavan vuonna 2008 alkaneen taustatyön, lopputulos palkitsee lukijan kiitettävän monipuolisella katsauksella alueen historiaan ja tapoihin. Varhaisen asutushistorian ohella esseistikkää harrastetaan esimerkiksi alueen alkuperäisväestöön, geologiaan, teollistumisen ajan infrastruktuurin rakentamiseen (USA:n tapauksessa eritoten rautateiden rakentaminen), liike-elämään, henkilökohtaisiin kokemuksiin ja vapaa-aikaan liittyvillä artikkeleilla. Akateemisuusluonteisena tutkimuksena hanketta ei voi pitää, mutta huolellisesta historiantutkimuksesta on kysymys.

Myös Eskon alueen monietninen historia on huomioitu, siksi kirjaa nimeä jouduttiin useasti muuttamaan. “Let’s Go, Esko!” olisi ollut hauska viittaus alueen suomettuneeseen englanninkieleen (Michiganin ja Minnesotan suomalaisalueiden paikallismurteissa suomalaisten vaikutus on näkynyt esimerkiksi prepositioiden unohtumisena puhekielestä). Toisaalta moinen otsake sisälsi liian painokkaan viittauksen urheilun maailmaan. Se oli siis hylättävä. Samoin kävi ehdotukselle “Esko: The Sauna Suburb”, joka hylättiin ilmeisesti liian suomalaispainotteisena. Lopulta “Eskonkulma”, Esko’s Corner vei voiton.

Monietnisyydestä huolimatta suomalaisuus oli Eskon ja Thomsonin alueella dominoivassa roolissa. Vuoden 1872 ensimmäisistä asuttajista kuusi tuli Oulun ja Lapin läänistä, yksi Norjan kautta suomalaisin taustatiedoin. Vuoden 1900 väestönlaskentatiedoissa 76 % Thomsonin alueen taloista oli suomalaislähtöisen perheenpään hallinnassa; ruotsalaisilla, norjalaisilla, kanadanranskalaisilla, irlantilaisilla ja paikallisilla amerikkalaisilla oli yhteisössä marginaalinen 19% rooli yhteenlaskettunakin. Asetelma oli siis

pääpiirteissään sama kuin vastaavissa oloissa Pohjois-Michiganin kaivosyhteisöissä ja niiden läheisyyteen rakentuneilla suomalaisalueilla. Suomalainen dominanssi näkyi alueen ominaiskulttuurissa.

Tämä ilmenee teoksen sisällöissäkin; USA:n pohjoiselle keskilännelle tuttu varhainen amerikansuomalainen kulttuuri on vahvasti läsnä. Kaivokset ja sahateollisuus työllistivät maahanmuuttajia, farmeja perustettiin ja kantoja kitkettiin, milloin käsipelillä, milloin dynamiitilla. Lisäksi jo varhaisessa vaiheessa alueella alkoi kukoistaa suomalainen liiketoiminta. Mainareiden ja lokareiden (metsureiden) rinnalla amerikansuomalaiset vakuutusyhtiöt ja palvelualat alkoivat nousta merkittäviksi tekijöiksi. Juntin veljesten sekatarvakauppa nousee varsinaiseksi maa-merkiksi alueella. Hengenravinnon saralla muualtakin “suomalaisesta Amerikasta” tuttu jakolinja lestadialaisen ja evankelisluterilaisen suuntauksen välillä oli tosiasia siinä missä keskenään kiistelevät radikaalisuuntaukset kommunisteineen, sosialisteineen ja moniselitteisine osuustoimintahankkeineenkin. Alueen monietnistä historiaa kuvataan myös brittiläis-peräisen metodistikirkon tulemiselle.

Esko’s Corner on hyvää työtä, ja teos palkittiin ansaitusti Koillis-Minnesotan kirjallisuuspalkinnolla (Northeastern Minnesota Book Awards) toukokuussa 2014. Itse pidän kirjassa ennen kaikkea sen amerikansuomalaisuuden hybridiluonteen ymmärtämisestä, mikä ei aina ole itsestäänselvyys alan teksteissä. Teos ei jumiudu maahanmuuttajasukupolven ”suomensuomalaisten” kokemusten ympärille tai nostalgisoimaan niitä, vaan kirja antaa tilaa amerikanisaatiolle ja ymmärtää monietnisyyden transkulttuurallisen merkityksen myöhempien sukupolvien tarinassa. Tällä saralla kertomukset esimerkiksi Eskon nuorten farmareiden (FFA, Future Farmers of America) voitokkaasta koripallo-ottelusta tammikuussa 1938 Harlem Globetrotterseja vastaan voivat olla arvokkaampia kuin äkkiseltään voisi ajatella. Myös koulujen korostunut asema amerikkalaisten yhteisöjen keskipisteinä lähtömaasta poiketen tulee hienosti noteeratuksi. Tässä puhutaan rohkeasti omasta amerikansuomalaisesta historiasta eikä tunneta häpeää tai alemmuutta “oikean” suomalaisuuden edessä. Järkälämäistä kirjaa voi suositella kaikille amerikansuomalaisuuden historiasta ja nykypäivästä kiinnostuneille lukijoille.

Jari Nikkola